

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Lluís Falgàs

Pedro i Pablo

Un govern central bipartit del PSOE i Unides Podem hauria de ser una bona notícia per a les pretensions de l'independentisme català. És més preferible que no pas majories absolutes de qualsevol dels dos partits majoritaris o una coalició del PSOE i el PP, que seria letal. És preferible perquè Iglesias sempre ha dit que escoltaria la proposta d'autodeterminació i fins fa poc era partidari amb la boca petita de la celebració d'un referèndum. Sánchez, amb 120 diputats, està dèbil i obligat a escoltar i cedir per poder governar. Val a dir que Joaquín Almunia, amb un altre context polític, va haver de dimitir quan va ser candidat del PSOE la mateixa nit electoral perquè va obtenir 125 diputats. El 10-N només ha deixat la dimissió d'Albert Rivera. Un gest digne i obligat després del resultat desastrós. Fins avui ningú més ha dimitit. Unides Podem, el moviment assembleari nascut el 15-M transformat en un Partit Presidencialista ha passat de tenir més de sis milions de vots ara fa quatre anys a baixar a tres milions sense fer cap mena d'autocrítica. Tampoc s'ha lamentat

Es fa difícil no creure que no hi hagi maniobres que provoquin que l'abraçada de Pablo i Pedro no vagi a parar a la paperera de la història

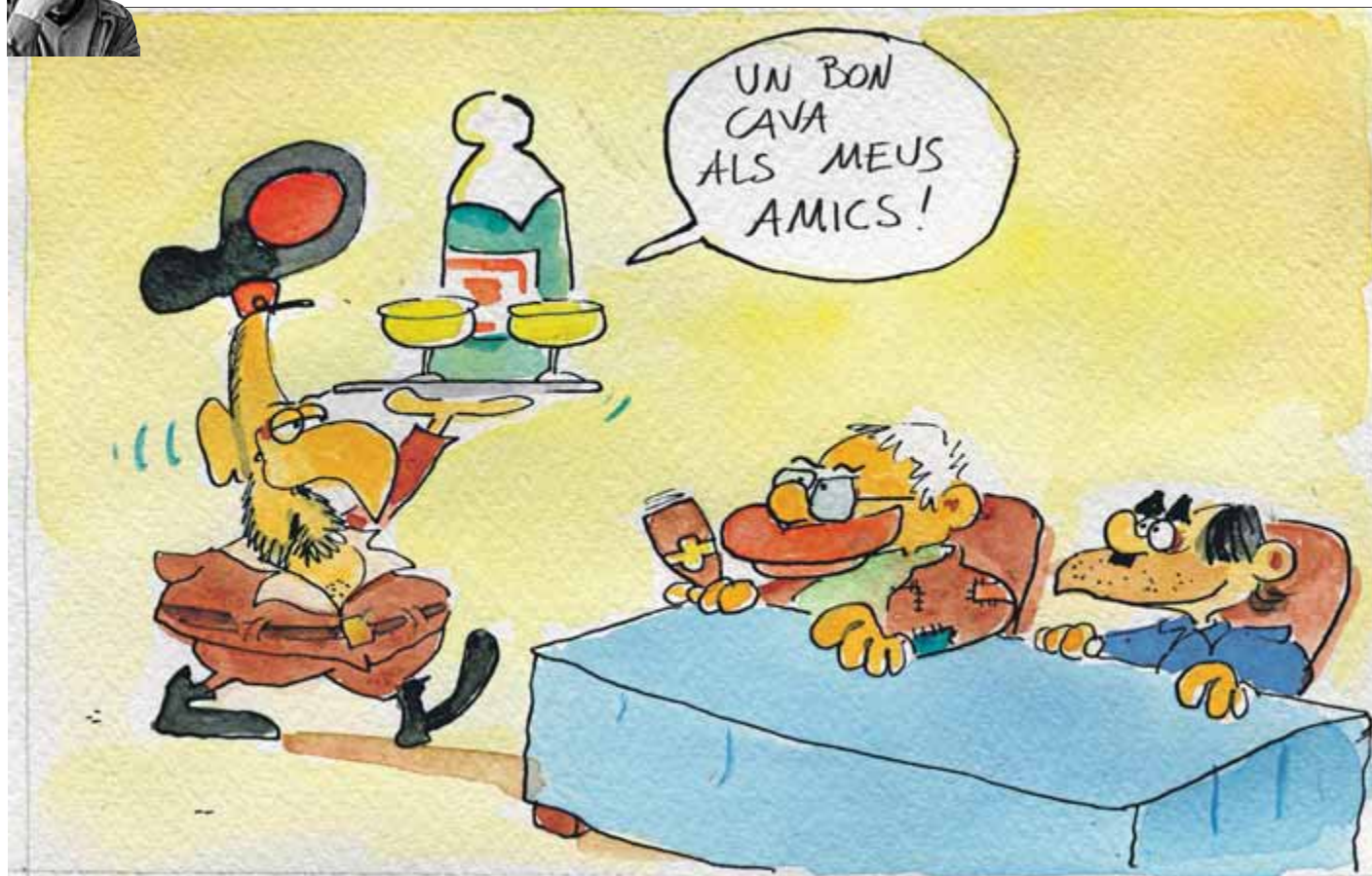
de res el Partit Popular, que si bé ha pujat d'escons segueix per sota dels resultats de fa cinc anys i sense haver contestat els motius de la pujada de Vox sabent que part dels nous votants d'Abascal fins fa poc votaven el Partit Popular.

Davant d'aquest panorama, un possible escenari Pedro Sánchez i Pablo Iglesias compartint per primer cop en la història democràtica d'Espanya un govern no pinta malament per als problemes que té Catalunya amb l'Estat espanyol, malgrat que Espanya no té cultura de pacte. En la campanya electoral, Catalunya va esdevenir l'ase dels cops. El PSOE i Unides Podem van perdre el temps durant més de sis mesos. Per aquests motius i d'altres els pactes i les bones intencions de futur han perdut credibilitat, fins al punt que es fa difícil no creure que no hi hagi maniobres que provoquin que l'abraçada de Pablo i Pedro no vagi a parar a la paperera de la història i que sorgeixin altres formes de govern que passin fins i tot per demanar un pas al costat de Sánchez. Avui el president de la Generalitat ha de passar pel jutjat, i ni Pedro ni Pablo tenen res a dir...

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Un casquet de llana

Conèixer els escriptors que t'agraden no sempre és una experiència gratificant. Tot sovint la seva conversa està per sota de la qualitat de la seva escriptura, a vegades els descobrim una mica pedants o, al contrari, d'una modèstia embafadora, o una mica massa tímids per haver arribat on són i tenir l'edat que tenen, o fa l'efecte que, per confraternitzar amb els seus lectors, necessitin enfonsar-se al fang, com qui baixa a la mina, renegant molt, alçant la veu més del que cal i gesticulant de manera simiesca. Afortunadament, hi ha cops que la trobada amb l'escriptor que has apreciat en els seus llibres no defrauda les expectatives, no pas perquè se't reveli, per dir-ho així, com una llegenda feta carn, sinó perquè se't presenta, el primer dia de fred viu de tardor, amb un casquet de llana i accepta amb resignació que l'hagis reconegut per això, perquè se t'ha acostat amb aquesta nota eslava al cap. De fet, Simona Škrabec porta sempre gorra, encara que sigui a la essa del cognom, un petit accent de ganxo que no perdona mai que li treguin perquè sosté tot sol

“Škrabec ha escrit un llibre que fa una companyia meravellosa

el paisatge eslovè d'on prové. “La petita pedra amb què ensopegues per confirmar la vastitud del món”, va dir-ne en una entrevista. Qualsevol imagina, escoltant-la durant la sessió que hem organitzat uns quants lectors, que és també el piolet que fa servir per perforar el gel dels nostres cors.

Simona Škrabec, traductora, assagista, presidenta del comitè de drets lingüístics del PEN Internacional, ha escrit un llibre insòlit, un llibre dens i lent que fa una companyia meravellosa. *Torno del bosc amb les mans tenyides* és ple de primeres vegades, d'aquella resplendor intensa que desprèn la

fricció entre la realitat i el somni, com veure per sorpresa l'aletieg nerviós d'un colibrí vora un cubell d'escombraries o recordar una imatge teva adormida al sol de quan tenies setze anys, i també és ple de cruïlles, de llocs de trànsit, com ara habitacions d'hotel, aeroports, andanes d'estació o arcs de control de passatgers, en els quals aposta igualment per la vida. Hi ha, sobretot, a cada pàgina, aquella discreció que Pierre Zaoui identificava amb la resistència: ser al món sense fer-se notar, reclamar el dret, en una societat devota de la cridòria i l'aparença, de no fixar-se més que en una fulla margenera, un fluoescent en una paret bruta. Una de les formes més efectives de resistència, va dir Simona Škrabec en la nostra trobada, és la bellesa, “prou etèria per posseir-la i, al mateix temps, donar-la als altres”. Les notes que vaig agafar amb lletra apressada aquell dia acaben amb una frase que no comprenc: “La llum s'apaga de seguida. Molts han nascut per a això.” Potser és una referència velada a com ens guarden de la foscor els escriptors que porten casquet de llana.